

[Indenrigsministeren]

let om noget, der slet ikke er på dagsordenen i dag. Det vender vi tilbage til ved den forespørgselsdebat, der finder sted i midten af maj, så jeg skal indskrænke mig til alene at kommentere de ting, der har en direkte eller i det mindste indirekte forbindelse til flygtningelandsbyerne og indkvarteringsforholdene.

Fru Birthe Rønn Hornbech spurgte, hvad der skal ske med aktiveringen af dem, der i dag bor på asylcentre og i flygtningelandsbyer, og om det, at man giver dem retten til eller ikke giver dem retten til at søge asyl – den har de jo under alle omstændigheder, så lad mig hellere bruge udtrykket effektuerer deres ret til at søge asyl – betød, at al den aktivering, der er i gang, skal sættes i stå. Det gør det selvfølgelig ikke, og den ekstra indsats, der skal gøres for at gøre dagligdagen mere meningsfuld for de bosniske krigsflygtninge, vil jo være en overbygning på det store aktiveringsarbejde, der foregår i forvejen.

Jeg vil også godt benytte lejligheden til at sige, at jeg finder den måde, man i debatten ofte miskrediterer den meget store indsats, som Dansk Flygtningehjælp har gjort med hensyn til aktivering, helt urimelig. Det gælder både undervisningen af børnene og de aktiviteter, der sættes i gang for unge mennesker og voksne. Det er ikke, sådan som det næsten slagordsagtigt er kommet til at fremstå, en tolt passiv tilværelse, men naturligvis er der mange, der på grund af den dybt, dybt belastende situation, de befinder sig i, måske i perioder er mindre motiverede for at deltage, end hvis det drejede sig om folk, der ikke havde været igennem så traumatiske oplevelser.

Men svaret på spørgsmålet er: Nej, naturligvis skal aktiveringen ikke gå i stå; den skal tværtimod videreudvikles, og der skal bygges oven på denne indsats.

Så vil jeg godt takke de ordførere, der har kvitteret for det arbejde, som Direktoratet for Udlændinge, der står for indhusningen, har gennemført under indimellem meget, meget vanskelige vilkår. Der er oprettet mere end 100 nye asylcentre, og det er sket på nogle vilkår, der i meget høj grad har været præget af tidspress, men på trods af det er det stort set lykkedes i god ro og orden og med et flot medspil fra lokalbefolkningen at få denne opgave til at foregå uden den helt store dramatik. Derfor er det også vigtigt, at man forstår, at uden med-

spil fra den danske befolkning kunne Direktoratet for Udlændinge selvfølgelig ikke få en så glidende afvikling af denne kæmpemæssige udfordring.

Det er også vigtigt at forstå, at Dansk Røde Kors har ydet en stor indsats. Det er dem, der kommer ind, når asylcentrene er opbygget, og det er kun muligt at gøre det på denne fornuftige og – synes jeg – meget medspillende måde, hvis tredjeparten, nemlig lokalbefolkningen, også synes, at det er en fornuftig opgave at gå ind i.

Så var der en konstatering, der gik på, at der havde været et enkelt kiks med informationen af befolkningen. Det var i Aabenraa, hvor man på grund af brandsikring af Tønder Seminarium i et par måneder skulle flytte asylansøgere, mens arbejdet stod på, og de skulle så til Aabenraa i stedet for, og fordi der var tale om noget helt midlertidigt, kiksede det, så man ikke i forvejen kontaktede kommunen.

Det, jeg godt vil sige med dette eksempel, der blev nævnt af fru Birthe Rønn Hornbech, er, at i betragtning af, at det er så mange nye centre, der er blevet rejst, og af, hvor mange kiksmuligheder der har været undervejs, er det kun sket i et enkelt tilfælde – som også er blevet beklaget af direktoratet – og jeg synes ikke, der er nogen grund til at forsøge at skildre det, som om tingene ikke fungerer. Det er en meget dygtig indsats, der er gjort, som befolkningen også har kvitteret for ved ikke kun at betragte flygtningene som et fremmedelement i lokal-samfundet, men også forsøge at få skabt nogle af de kontakter, der skal til.

Debatten om en indsats i nærområdet tror jeg vi efterhånden har været inde på så mange gange i tilsvarende debatter, at det vil være næsten unødigt trætte at gå ind i den, så jeg har lyst til i stedet at citere Venstres formand, hr. Ellemann-Jensen. Han har på et tidspunkt, mens forberedelsen af indhusningen i Danmark stod på, konstateret i en kronik i Det Fri Aktuelt, at han var helt enig i, at det først og fremmest er i nærområdet, man skal hjælpe. Men så føjede han til – og det er dér, der er en klar skillelinje imellem Venstre og Det Konservative Folkeparti: ». . . og vi må erkende, at Danmark hører med til Jugoslaviens nærområde.« Altså en helt anderledes måde at tage den opgave på sig end det, der er kommet til udtryk igennem de indlæg, vi i dag har hørt fra Det Konservative Folkeparti.